

προσεγγίζοντος κινδύνου. Οὐδέποτε πνίγει ὁ ἑσθόδοξος Θύγγος, ὅταν ἦναι ἀπαίσιοι οἱ οἰωνοί· καί, ἐκ τοῦ ἐναντίου, πνίγει πάντοτε, ὅταν ἦναι αἰσιοί.

Καταλαμβάνει τώρα ὁ ἀναγνώστης πόθεν προήλθεν, ὅτι διὰ πολλοὺς αἰῶνας ἠκολούθησαν τὸν φόνον ὡς τέχνην μυριάδες ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεὶς εἶχε τὴν πικραμικρὰν ὑποψίαν ὅτι ἐπραττε κακόν. Οἱ Θύγγοι εἶναι ὀπαδοὶ αἱματοχαροῦς θεότητος. Εἰς τοὺς Θύγγους ἡ ἀνθρωποκτονία εἶναι πράξις θρησκευτικῆ, ὅσον ἡ φιλανθρωπία εἰς τὸν Χριστιανόν. Τόσον ἀπέχουν οἱ ταλαίπωροι οὗτοι τοῦ νὰ φαντάζονται ὅτι εἶναι ἴσοι μὲ κοινούς φονεῖς, ὥστε καὶ θέλῃν νὰ νομίζονται δημόσιοι εὐεργεταί, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἀνοίγουν τὴν συντομωτέραν, καί, ἂν πρέπη νὰ τοὺς πιστεύσωμεν, τὴν βεβαιωτέραν ὁδὸν εἰς τοὺς οὐρανούς!

Ἐπίται ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΒΙΟΥ.

Πρὸς τοὺς ἐπαινοῦντας τὴν ἐρημίαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς ἠθέλα εἰπεῖν, ὅτι αὕτη μὲν εἶναι σημεῖον ὑπομονῆς, ὄχι δὲ ἰκανὴ φανέρωσις ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης ψυχικῆς ἀνδρείας. Αἰότι ὁ καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸ πηδάλιον μέσα εἰς τὸν λιμένα ἀκόμη δὲν ἐδοκίμασεν ἀκριβῶς τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς· ὁποιος δὲ εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους ἠδυνήθη νὰ σώσῃ τὸ πλοῖον ἀπὸ τοὺς κινδύνους, κἀνεὶς δὲν ἠθέλεν εἰπεῖν ὅτι δὲν εἶναι ἄριστος κυβερνήτης. Αἰοπὸν δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν καὶ τὸν μοναχόν, ὅτι εἰς τὴν ἔρημον δὲν συγχίζεται, καὶ δὲν ἀμαρτάνει πολλὰ καὶ μεγάλα ἀμαρτήματα, διότι δὲν ἔχει ὅσα διεγείρουν καὶ παρακινοῦν τὴν ψυχὴν· ἀλλὰ ὁποιος, παραδῶσας τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ὀλόκληρα πλήθη, καὶ ἠναγκασμένος νὰ βαστᾷ τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ, μένει στερεὸς καὶ ἀκλινής, διακυβερωτῶν ἡσυχῶς τὴν ψυχὴν τοῦ μέσα εἰς τὸν χειμῶνα, οὗτος εἶναι δίκαιον νὰ ἐπαινῆται καὶ νὰ θαυμάζεται, καθότι δείχνει ἐμπράκτως τὴν δοκιμὴν τῆς ἀνδρείας του. Αἰοπὸν μὴ θαυμάσῃς καὶ σὺ, ὅτι φεύγων τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς συναναστροφὰς τῶν πολλῶν, δὲν ἔχω πολλοὺς κατηγοροῦς· ἐπειδὴ, ἐὰν κοιμώμενος δὲν ἠμάρτανα, καὶ μὴ παλαίων δὲν ἐπιπτα, καὶ μὴ πολεμῶν ἐφυλαττόμην ἀβλαβῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ θαυμάζῃς. Καὶ εἶπέ με ποῖος θέλει ἐμπορεύσιν νὰ κατηγορήσῃ ἢ νὰ ἐσκεπάσῃ τὰς ἀμαρτίας μου; τοῦτο τὸ κελλίον; ἀλλὰ εἶναι ἀναίσθητον καὶ ἄφωνον.—ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ νὰ σὲ ἀγαπῶσι μὲν οἱ καλοὶ, νὰ μὴ σὲ μισῶσι δὲ οἱ κακοί.

Ο ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

Ο ΑΠΡΙΛΙΟΣ ἐξημερεύει ὁ τέταρτος μὴν τῆς ἐνιαυτοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Νοεμβρίου Πουπιλίου· συνίσταται δὲ ἀπὸ τριάκοντα ἡμέρας, τὸν ὁποῖον ἀριθμὸν ἀπέδωκε πρῶτον εἰς αὐτὸν ὁ Ῥωμύλος. Ὁ Νοεμβρὸς μὲν ἐσμίχρυνε τὴν διάρκειαν αὐτοῦ εἰς εἰκοσιεννέα ἡμέρας· ἀλλ' ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ τὸν ἠῤῥῆσε πάλιν εἰς τὸ πρότερον αὐτοῦ μήκος, τὸ ὁποῖον καὶ διετήρησεν ἕκτοτε μέχρι τῆς σήμερον. Εἶναι δὲ οὗτος ὁ μόνος μὴν, τὸνομα τοῦ ὁποῖου φανερόναι τὸν χαρακτήρα τῆς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν πίπτει. Τῶν ἄλλων μηνῶν τὰ ὀνόματα παράγονται ἀπὸ Ἑθνικοὺς θεοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν ἀφιερωμένοι, ἀπὸ Ῥωμαίους· ἀντοκράτορας, ἢ, ὡς ὁ Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, καὶ Δεκέμβριος, ἀπὸ τὴν εἰς τὸ μηνολόγιον τοποθεσίαν αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὸν Μάρτιον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἤρχιζε τὸν ἐνιαυτὸν ὁ Ῥωμύλος. Ἀλλὰ τὸνομα Ἀπρίλιος παράγεται ἀπὸ τὸ Λατινικὸν ῥῆμα aperire (ἀνοίγειν), καὶ ὑπαινίττεται τὴν ἀνοιξιν φύλλων καὶ ἀνθέων, καὶ τὴν συμβαίνουσαν τὸν καιρὸν τοῦτον γενικῆν ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ κόλπου τῆς γῆς ἀναβλάστησιν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν ἕνα τῶν μηνῶν Ἀπρίλιον, ὡς καλοῦμεν ἡμεῖς μίαν τῶν ὥρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀνοιξιν· διότι ἀνοίγει καὶ μᾶς φανερόναι τὰ κρυμμένα ἀπὸ τὸν χειμῶνα κάλλη τῆς δημιουργίας, στολίζουσα τὰ φυτὰ πρῶτον μὲ φύλλα, ἔπειτα μὲ ἀνθὴ πρόδρομα πολλῶν ὠραίων καρπῶν, καὶ κινούσα τὰ ζῶα εἰς νέων ἄλλων ζῶων γένεσιν. Τὸν Ἀπρίλιον ἀφιέροναν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν θεὰν Ἀφροδίτην, καὶ ὠνόμαζαν αὐτὸν κάποτε Ἀφροδίσιον. Οἱ ζωγράφοι παριστάνουν γενικῶς τὸν μῆνα τοῦτον ὡς νεανίσκον, μὲ πτέρυγας εἰς τοὺς ὤμους, καὶ μὲ πλατὺ πρᾶσινον ἔνδυμα, καλλωπισμένον μὲ στεφάνους ἐκ μινθίνης καὶ λευκακάνθης, κρατοῦντα δὲ ἴον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἴτε καθήμενον ἐπὶ ταίρου, εἴτε κρατοῦντα αὐτὸν μὲ τὴν μίαν του χεῖρα, πρὸς ὑποδήλωσιν τοῦ Ζωδιακοῦ σημείου Ταύρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει ὁ ἥλιος τὴν 7—19ην τοῦ Ἀπριλίου.

ΠΡΕΠΕΙ, — ἔλεγεν ὁ σοφὸς καὶ ἀγαθὸς Σωκράτης, — νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν διὰ νὰ ζῶμεν· ὄχι νὰ ζῶμεν, καθὼς πράττουσιν πολλοὶ, διὰ νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν.

ΜΕΓΑΛΗ εὐτυχία νὰ συναναστρεφώμεθα μὲ ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐμποροῦμεν νὰ λαμβάνωμεν παραγγελίας καὶ παραδείγματα ἀρετῆς.